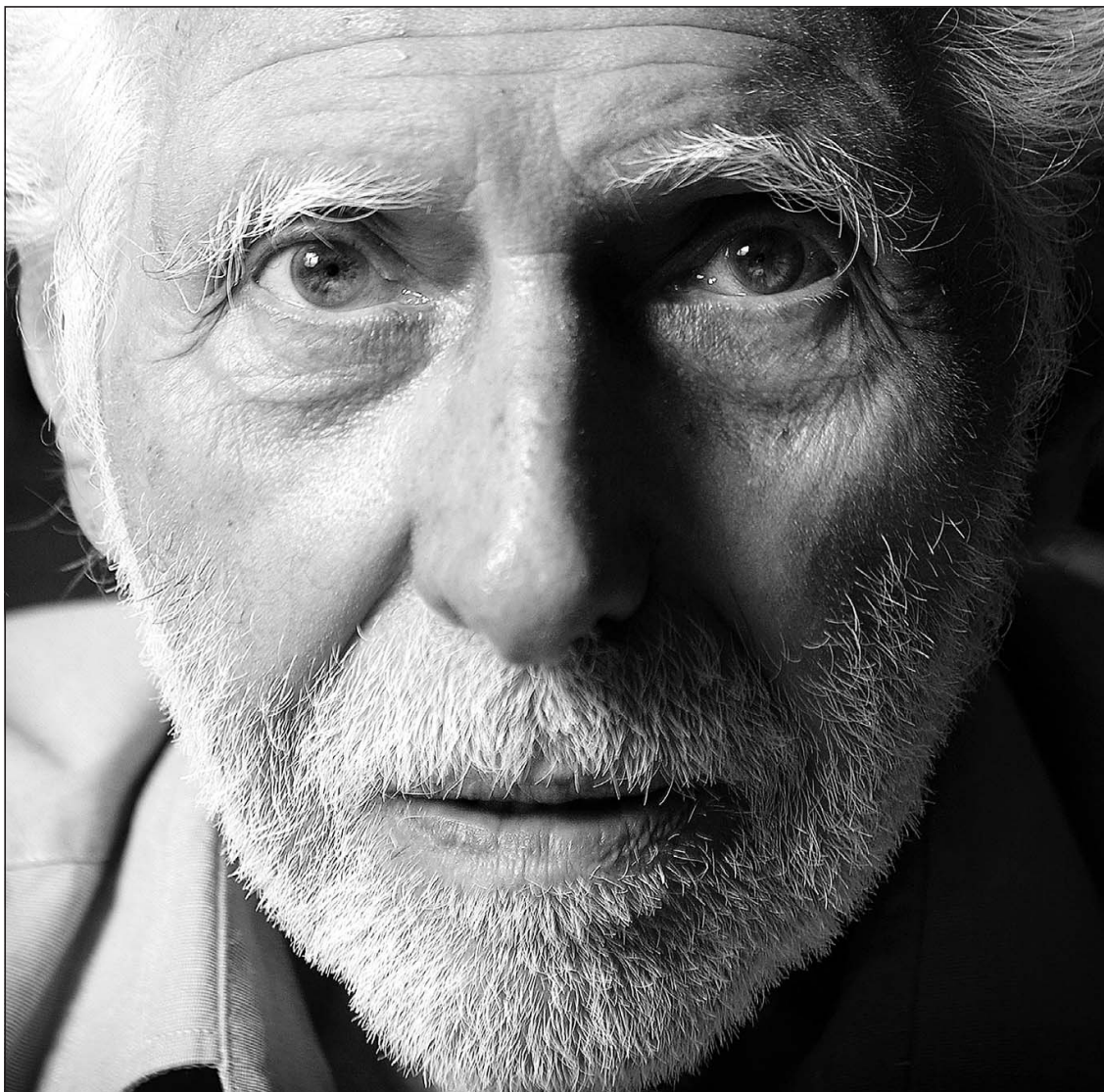

Hij is de nestor van de kunstenaars in Weert. Gard van Wegberg, beeldend kunstenaar en kunstschilder is deze maand negentig jaar geworden. Nog bijna elke dag staat hij voor zijn ezel, niet om te verkopen of te exposeren maar omdat hij het niet kan - en wil - laten.

door Frank Clevers foto Jeroen Kuit

Gard van Wegberg.

‘Schilder werkt zolang hij leeft’

Beeldend kunstenaar. Kunstschilder. Kun je dat worden? Een vak dat je kunt leren? Of ben je het gewoon omdat het in je zit? In het geval van Gard van Wegberg is het duidelijk. Het zit in elke vezel, in zijn teennagels en vingertoppen. Het is geen rationale beroepskeuze geweest in de zin van ‘je kiest ervoor om slager, bakker of monteur te worden’. Leeftijdgenoten begonnen aan een opleiding waarvan ze dachten dat ze er goed in waren of een goede boterham mee konden verdienen. Logisch, het waren - ook in Weert - barre tijden in de jaren voor de Tweede Wereldoorlog. Voor Gard van Wegberg (geboren in 1921 op de Biest) zou het waarschijnlijk voor de hand liggend zijn geweest om een ‘normaal’ beroep te kiezen of aan de slag te gaan in de machinefabriek van zijn vader. Hij zelf daarentegen had niet de doorsnee jongensdroom. Hoewel? Pater leek hem wel iets en daarom ging hij studeren bij de paters franciscanen in Megen. Maar zijn fascinatie ging al gauw naar de kunst. Tijdens de geschiedenislessen vertelde een pater vol bezieling over kunst en raakte daarbij de juiste snaar bij Gard van Wegberg. Nog steeds is de Weertenaar die pater daar dankbaar voor. De pater drukte zozeggend op de juiste toets, die bij Gard van Wegberg een raderwerk in beweging zette dat nooit meer heeft stilgestaan. Hij ging studeren aan de Academie voor Beeldende Kunst in Tilburg, waar hij de docentenopleiding tekenen afrondde. Hij bekwaamde zich verder; eind jaren veertig ging hij lessen schilderkunst volgen aan het Beeldend Instituut in Roermond, in het oude atelier van de beroemde architect Pierre Cuypers. Enkele personen hebben in zijn leven een belangrijke rol gespeeld. Uiteraard zijn ouders, die hem begeleidde op zijn levensweg, ook al ging die een onverwachte richting uit. Zijn vrouw Gonny Hootsmans. Gard zag bij collega-kunstenaar Jan Tulleman in Weert een foto van haar (haar familie en de Tullemans kenden elkaar goed, vandaar dat zij een foto hadden). Een prachtige foto van een al even prachtige vrouw van achttien lentes. Gard wilde het meisje van de foto leren kennen. Dat lukte. Het klikte, ze werden verliefd en trouwden. Dat is nu 55 jaar

geleden en ze zijn nog heel gelukkig in een appartement aan de Louis Regoutstraat in de wijk Keent in Weert. Ze lieten het leven komen zoals het kwam. Gonny: „We dachten altijd ‘er komt vanzelf wel weer een kwartje als we niks meer hebben.’” Hun huis hangt en staat vol met beider werk. Vele beelden en schilderijen van Gard, papiercollages van Gonny. Gard van Wegberg heeft veel geproduceerd en zijn werk is heel divers: glas-in-loodramen, wandschilderingen, mozaïeken, reliëfs, platiëken, keramiekportretten, portretten in olieverf. Voor de vraag welke stijl hij nou eigenlijk heeft, gaan we eerst naar een volgend belangrijk persoon in het leven van de 90-jarige Weertenaar: Jean Adams, de priester-schilder. „Adams heeft ons getrouwd, we hebben een tijd in zijn huis De Fuus (voormalige melkfabriek, red.) gewoond en ik ben qua stijl onder zijn invloed gekomen. Adams was op zijn beurt een groot bewonderaar van de Franse schilder Paul Cézanne. Maar ik wilde geen epigoon worden, dus heb ik me langzaam maar zeker van Adams en Cézanne losgemaakt en ben mijn eigen stijl gaan ontwikkelen, eigen expressionisme.” Van Wegberg is geen ‘consequent schilder’. „Ik heb niet gekozen voor een bepaalde richting, maar heb altijd zowel figuratief als abstract gewerkt. Het een hoeft het ander niet uit te sluiten.” Het is voor een kunstenaar niet altijd gemakkelijk onder woorden te brengen wat er in hem omgaat als hij een werk creëert. „Bij abstracte werken weet ik gewoonlijk niet wat het moet worden als ik begin. Je zoekt naar een compositie die evenwichtig is, interessant is. Je kunt hooguit zeggen: dit wordt kleurrijk en het schilderij maakt zichzelf dan door je ervaring met kleuren en techniek. Het hoeft niet per se iets voor te stellen. Anderzijds: het is ook niet zomaar wat.” Van Wegberg werkt nog dagelijks aan ‘een vrije uiting van het innerlijk’, zoals hij het noemt. Verkopen en exposeren hoeft niet meer, „maar een schilder werkt zolang hij leeft.”

Ter ere van zijn 90e verjaardag heeft hij een website gekregen: www.gardvanwegberg.nl